

המטרייה של רותי

מאת דינה דז'טלובסקי, צי-
לם סם פרנק, ספריית-פועי
לים 1973, 46 עמודים

כך היה המעשה:

אמא קנתה לרותי מטרייה חד-
שה. יצאה רותי עם המטרייה ל-
חצר, ופתאום באה רוח חזקה, חט-
פה את המטרייה ו"תקעה" אותה
בתוך האנטנה הגבוהה של הטל-
וויזיה. כיצד בא לבסוף הליקופט-
טר, חילץ את המטרייה והחזיר
אותה לרותי — כל זאת מתואר
עליידי תצלומים יפים מאוד, ש-
יש בהם התרחשות, מתח ואווירה,
וטקסט פשוט ודרמאטי.

ייחודו של ספר זה הוא, שגיי-
בוריו אינם בני-אדם, אלא בובות.
דינה דז'טלובסקי היא שיצרה את
הבובות, "ביימה" אותן ואף חיב-
רה את הסיפור (שהוא שלישי בי-
סידרת סיפורי-הבובות שלה), ומצ-
למתו הרגישה של סם פרנק הצ-
ליחה לצלם את הבובות כאילו היו
יצורים חיים — עצובים, שמחים,
פחדים; דומה כאילו הבעת-פניהם
משתנה ממש מתמונה לתמונה.
(אגב, מזועזע נותרו בתצלומי המט-
רייה המעופפת וההליקופטר החג-
סימני המתקפה של המוט המחזיק
התומך בהם?). והערה לעורכת:
הטקסט ארוך מדי, בהשוואה ל-
תצלומים, יש בו משפטים רבים
מיותרים, שאינם מוסיפים דבר ורק
מסרבלים את העלילה, ומחיקתם
היתה מביאה ברכה לספר.

אל"ף-בי"ת של חיות

שלעיתים הוסיף ליצוריו מימד של
האנשה חייכנית, כגון מרבה-הרג-
ליים, שעל שני מגפיים בדרכו
אל הסנדלר.

כ"ב השירים כתובים במיקצב
רהוט, הם בהירים ופשוטים, ב-
דרך-כלל, וחבל שפה ושם נותרו
"חריקות": חריזה צולעת (לקנות
— זוגות), הפרזה בתיאור אכזרי-
תה של חיה מסוימת, ביטוי מאו-
לץ או לעיתים גם חוסר דיוק מד-
עי: הבונה איננו מקים "בית נהר
דר" למגורים (הוא שוכן במח-
לה) אלא סכרים לעצירת זרם-
מים; "את ראשו טומן (היען) ב"
חול" — זוהי, כידוע, אגדה שאסור
היה להציגה כעובדה. כך אין טנא
מבחין בין הצפרדע, לבין הקרפדה
(שאינה חיה בביצה, ככתוב בשיר
"ראשן", אלא מבלה ביבשה ובאה
למים רק בעונת ההטלה). לעומת
זאת יצויין לשבח ההומור הילד-
תי, המצוי בכמה וכמה שירים, כי
גון הבית המסיים את "וירוס" (וכי
על איוו "חיה" אחרת אפשר לשיר
באות ר?).

אחפש אותו לריק.

אם אתפוס את ה"גיבור" —

כשיניים לו אבליק,

שידע לו, שיזכור...

מאת בנימין טנא, צייר הגי-
ריק הכתקופף, הוצאה
"יבנה" תשל"ג, 29 עמודים
מונוקדים.

ספרי אלף-בית שייכים לסוג ה-
נתיק והמקובל בספרות לגיל הרך,
בכל הלשונות, החל ב"אלף-
אפיסון-תפוחים" האנגלי האנונימי
(מאה 18) ועד "אלף-בית של סו-
טים" לעודד בורלא, סטרים אלה,
שיש בהם מן המלאכה הדידאקטית,
נועדו לשרת כמה מטרות: להרגיל
את הקורא המתחיל לשיטתיות ה-
אלף-ביתית, להקנות לו מידע רא-
שוני — וכל זאת בדרך של שע-
שוע לימודי.

המשורר בנימין טנא פירסם בי-
שנים האחרונות ב"משמר לילדים"
(שחוא עורכו) כמה מחזורים של
שירי א"ב (הראשון, "אלף-בית של
ילדים", יצא לפני שנתיים). ספר
מצוייר-מהודר זה הוא אחד ממחזו-
רים אלה, שהופיעו תחילה בעתון,
והוא מוקדש לעשרים ושניים בע-
לייחיים, מן האריה מלך-החיות (א)
ועד התרנגול הקורא בקול (ת).
כל בעלי-חיים מתואר בשלושה בתי-
שיר במשקל וחרוז אחידים וכן
בציור גדול, מדויק, עשוי בהקפדה
גראפית. לשבתו של הצייר ייאמר